

Štev. 9.

V Ljubljani, 1. kimavca 1916.

Leto XVII.

Jelka.

V gozdu poje ptič glasan :
„Jelka, Jelka, dober dan!“

Jelka ptičko gre iskat,
v gozd gre s Palčki kramoljat.

Jelka išče venomer,
ptičke, Palčkov — ah, nikjer!

Jelka plaka sto solzic —
a zaman je ves njen klic.

Sto solzic otrne si,
pa na domek vrne se.

V srčecu ji je hudó,
v dušici pa, ah, težkó . . .

Pusti, Jelka, solze vse,
slušaj, kaj ti striček de!

Ptiček bratec ti je zvit:
v vrhu tam čepi ti skrit.

Prideš blizu — ti zbeži,
smeje se ti: „Hi-hi-hi . . .“

Palčke iščeš pač zaman —
Palčki spijo ves ti dan.

Tam v duplini s polhi spe,
v noči se šele zbudé,

v noči, ko je strah, temá,
Palček s Palčkom se igra.

To je smeh, srebrn in zlat:
„Pridi, Jelka, se igrat!

Vodo zlato pila boš,
jedla med najslajših rož.

Damo ti potice tri
za Božiče — hi-hi-hi . . .“

V gozd bi Jelka rada šla,
pa ji strah je sred srcá.

Rajša leže prelepó,
v posteljici spi mehkó.

Sanje prineso ji med,
zlato čašo — rosen cvet.

In potico pa z nebes
zvezda pošlje ji zares.

Jelka v sanjah se smehlja,
saj potico, med ima.

Saj ji k Palčkom treba ni
v noči, ko je strah — hi-hi . . .

Jos. Vandot.

CVETINOMIRSKI:

O Belki in Črnki.

e nikdar ni bilo pri Nukovih toliko hrupa in šundra kakor tiste dni pred pomladjo, ko se je sneg že povsod tajal in so se delale po globelih in travnikih široke mlake. Naglo so kopnele zaprašene bele plasti snega za plotovi kraj potov, odmekalo je čudovito hitro tudi na najbolj osojnih bregovih. Venomer je žuborela snežnica v žlebu pod nizko slamnato streho in se odtakala za hišo po vinogradu navzdol. Na prisojnih holmih za vasjo ni bilo že nobenega sledu več o snegu; toplo je sijalo solnce. Marsikje je trava že krepko poganjala in je bila vsa sočna in temnozelena; tudi je bingljalo na nekaterih krajih na travniku pod hišo že vse polno visokih

zvončkov z velikimi, veselimi očmi; ponekod so pozdravljale po solnčnih bregovih rumene trobentice, vijolice so dehtele tuintam in vabile s svojimi ljubkimi modrimi glavicami tako sladko, da bi se mimogredoč potnik moral nehote ustaviti in si napraviti iz dišečih cvetk lep šopek...

Prvič so bili pri Nukovih tisti čas zato tako veseli, ker se je bližala pomlad; ali to vse eno ni bil glavni vzrok njihovega veselja; bilo je še vse nekaj drugega, kar je navdajalo posebno malega desetletnega Tončka in Hinka z veliko radostjo; to namreč, da so imeli dobiti v kratkem času dvoje koz. Tudi dvanajstletna Vilka se je veselila koz tako močno, da je venomer poskakovala pred hišo in ploskala s tenkima, belima rokama. Tonček in Hinko sta hodila venomer okrog očeta in ga izpraševala: »Oče, kdaj dobimo kozi? Ali sta veliki? Ali sta kaj hudi?... Tako težko čakava...« Oče pa je odgovarjal: »Čez teden dni ju pripeljem iz trga domov... Kako sta vendar sitna!« — In Vilka je že kar vnaprej sklenila, da bo samo ona molzla kozi, da postane kakor majhna gospodinja ter da ne bo treba materi prav nič skrbeti za mleko; samo ona, samo Vilka bo gospodinjila... Tonček in Hinko pa postaneta kakor dva majhna gospodarja: v prijeten voziček bosta vprezala kozi, Tonček bo držal za svetle vajeti, Hinko bo poganjal z lepimi bičem in bo pokal z njim, Vilka pa bo sedela zadaj na vozičku na mehkem sedežu, ponosno kakor imenitna gospa iz mesta, sladek smehljal na polnih rdečih licih in ustnih...

Tako počasi je potekal teden, da sta Tonček in Hinko že mislila: Nikdar ne pričakava tistega veselega dne, ko pripelje oče kozi. V neskončnost so se raztezali dnevi; ure so bile daljše od mesecev samih...

Vilka je hodila nemirno semintja po sobi in si prekrižavala roke na prsih; daleč so bile njene misli, pri kozah so bile in pri vozičku. Časih je odšla venkaj na travnik in prinesla domov šopek zvončkov, ki jih je postavila v majhno, do polovice z vodo nalito vazo na polico kraj okna; a ni ji bilo posebno mar zvončkov, ni jim prilivala vode redno, kakor bi bilo potreba.

Naposled je teden vendarle potekel, in napočil je davno zaželeni dan. Do pozne noči je bilo treba čakati; zakaj šele o mraku se je bil napotil oče v trg po kozi. Dolgo so bedeli vsi trije, Tonček, Hinko in Vilka, pri petrolejki nad mizo; že je kazala stenska ura nad hišnimi durmi polenajstih. — »Spat pojdem... Oče se danes gotovo ne vrne domov!« je menila Vilka. — »Midva ravno tako, kar trudna sva že,« sta povedala z zaspanim glasom še brata. Ali v tem trenutku so zahreščali v veži očetovi koraki; namah je minila čakačo trojico zaspanost, veselo so pogledale otroške oči. Ko je stopil oče jasnega obraza v sobo, so planili vsi trije k njemu.

»Kje sta kozi?« je hitel ves v eni sapi Hinko; tudi Tonček in Vilka sta morala dati duška svoji radovednosti in sta sopeč izpraševala očeta: »Ali sta kaj pohlevni? Koj gremo pogledat...«

»V oni prazni oddelek v svinjaku sem ju zaprl obedve,« je povedal oče. »Jaz pojdem zdaj takoj spat. Tonček, zajca!«

Tonček je urno poiskal pod klopjo pri peči velikega lesenega zajca in ga podal očetu, ki si je pričel sezuvati škornje. Nato je odšel oče v čumnato in zaprl duri natežko za seboj.

Ko so bili sami, je prižgal Tonček leščerbo, in vsi trije so se odpravili proti svinjaku zadaj za hišo. Kmalu je odprl Hinko majhna vratca v svinjak, in — o, veselja! — dvojje ljubkih koz jim je priskakljalo nasproti.

»Me—é—é! Me—é—é!« je meketala prva koza, ki je bila popolnoma bela in je silila v Tončka. Druga koza pa je bila črna.

»Mé—é! Mé—é!« je momljala nakratko, dvigala gobec kvišku in strigla z ušesi.

Hinko je zaprl naglo vratca, in stali so v snažnem štirivoglatem oddelku z lepim koritom v ospredju. Vilka je vsa drgetala od veselja in se zavijala tesno v sivo ogrinjalce preko ramen in prsi; hladna nočna sapa je vela skozi vedno odprto lino pod stropom.

»Kako sta lepi!« se je veselil Tonček, dvignil leščerbo visoko nad kozi in ju ogledoval. »Belka bo moja!«

»Črnka pa moja!« je povedal Hinko.

Vilka je stopila čisto blizu in je pričela božati kozi po glavi in po hrbtu.

»Kakor dva konjička, taki sta,« je razsodil v hipnem pomisleku Tonček.

»Ne ... saj sta le taki, kakor dva oslička,« je menil Hinko.

Kozi sta zopet zameketali; Črnka je srborito poskočila in potekla v krogu po hlevčku, Belka pa je stopala mirno okrog Tončka in lizala Vilki prste.

»To bo zdaj lepo, ko imamo kozi. Nikoli ju ne bo smel oče kam prodati. Midva, Hinko, ju bova vsak dan pasla tam pod hišo ali pa v trebežu poleg Hribarjeve hoste,« je delal Tonček načrt.

Dolgo so še ogledovali in božali Belko in Črnko, naposled pa so šli nazaj v hišo spat.

Drugo jutro zarana sta bila Tonček in Hinko že pri kozah in sta jima prinesla v korito krme. Mati pa je prišla z žetnarjem, da poizkusi, kako bo kaj z molžo; ni bilo slabo; pol žetnarja je namolzla mleka. Vilka je stala ob strani in je gledala; »drugič bom pa kar jaz molzla,« je rekla materi važno.

Takoj po kosilu sta že gnala brata kozi na travnik pod hišo. Prijetno in gorko je sijalo z neba pomladansko solnce, topla sapa je pihljala z juga, na starih češpljah in jablanah je vidno poganjalo popje, brstelo je vsepovsod, in oživiljalo se je priroda. Na najbolj solnčnem bregu sta ustavila brata kozi; Belka je takoj sklonila glavo in pričela muliti sočno travo, Črnka pa je skakljala nekoliko časa naokrog, a se je končno upehala in se tudi spravila nad travo.

Tonček in Hinko sta sedla na tla kraj belih bingljajočih zvončkov.

»Še nikdar nisem bil tako vesel,« je rekel Tonček. »Glej, Hinko, kako lepo se pase Belka!«

»Saj Črnka ravno tako!« je dejal Hinko.

Kozi sta se počasi pasli, brata pa sta se pogovarjala to in ono med seboj. S sladkim smehljajem se je razpenjalo nad travnikom modro nebo pomladansko; božji blagoslov je rosil z njega v tako mehkih tokih, da je prihitela naposled še Vilka sama k bratoma na travnik. —

Pod mrak je Tonček vstal: »Pojdimo! Jutri bova pasla na trebežu.«

Stekli so po travniku, kozi pa za njimi naglih, skočnih korakov; tako so vsi skokoma pridrveli domov do hlevčka.

Nastopili so lepi časi za Nukove. Dan na dan sta gonila Tonček in Hinko kozi na pašo ali na travnik pod hišo ali pa v samotni, senčnati trebež kraj Hribarjeve hoste. Belka in Črnka sta skakljali poredno okrog grmov in trgali z gobcema zelene liste. Belki je bil obesil Tonček lepo doneč zvonček pod vrat; kadarkoli je Belka tekla, je zvonček pod njenim vratom prijazno zvončkljal; Tončku je bilo to zvončkljanje tako všeč, da bi bil najrajši vedno pri svoji kozi.

(Konec.)

Sin piše.

Sin piše mi iz Mürzzuschlaga:
 „Zdaj pa že tu se nam razlaga,
 kako udariti sovraga.
 K izkušnji v kratkem me od tod
 skoz Gradec bo peljala pot,
 in da po mescih dveh tedaj,
 se snideva, Bog nama daj!
 Pogovorila, potožila
 pač bodeva si marsikaj,
 kar zakasnila, zabranila
 daljava nama je do zdaj!“

Fr. Rojec.

Snidenje.

Pozdravljen, sin, tovariš moj!
 Kam naj napotim se s teboj?
 V gostilno, da se pokrepčaš,
 gotovo žejo, glad imaš!

Izpraznim rad svoj žep do dna,
 da sva le srečno se sešla;
 sediva tu na vrtu v kot
 in posluživa se dobrot!

Tu razložim ti tudi jaz,
 kaj sem doživel zadnji čas,
 potem pa fotograf v spomin
 napravi sliko: oče, sin!

Fr. Rojec.

Najina slika.

Glej sliko starega mučenca
 in sina, bivšega učenca,
 ki črna vojnika oba
 sta sredi tujega sveta.
 Sin v častniški je šoli zdaj.
 „Kaj pa je oče,“ vprašaš, „kaj?“
 Odgovor jasen slika ta
 in ta-le pesemca ti dá.

Fr. Rojec.

Oče in sin — vojaka.

Naša sotrudnika Fran Rojec (oče) in Vladko Rojec (sin) v službi domovine.

IVO TROŠT:

Jež in žaba.

Basen.

Jež in žaba sta se borila z debelim gadom. Žaba skače samozavestno semintja, kakor če si junak zaviha rokave in išče samo še pripravnega mesta, odkoder zmagovito navali na sovražnika. Jež je strupenemu nasprotniku samo nastavljal bodice, ko mu je silil do živega; kadar se je oziral po žabi, ga je pa obdelaval z ostrimi zobmi. Žaba se mu zato posmehuje: »Ti nisi junak, kvak-kvak!« — »Po svoje!« jo zavrne mirno jež in nadaljuje boj. Žaba še zmerom stopica na levo in na desno, kakor da se ne more dovolj pripraviti. Njene priprave se je zdelo ježu že davno preveč. Zato jo vpraša: »I, kako ga pa misliš?«

»Požreti ga hočem naenkrat, pa ne šivati kakor ti, ki se bojuješ s šivanko.«

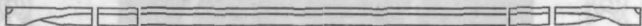
»In pa zaman, ako pogoltneš mojega in svojega nasprotnika!«

Žabi je bilo te hvale dovolj: »Seveda, seveda: Glej, tako le! Kvak!«

Prepričana, da je zaslužila ježevo pohvalo, zazija, skoči proti gadu, da ga zagrabi in požre, a gad je spretnejši: široko zine, ujame žabo v žrelo in jo počasi spravlja v svojo notranjost.

»Slabo se ti plačuje tvoje junaštvo,« modruje jež in nadaljuje boj s sovražnikom, ki se poslej ni mogel več braniti z zobmi.

Prav lahko ga je zmogel in požrl.

Smrt.

*Samotna pot,
na polju vran,
obupen vzdih —
in boj končan . . .*

Nedin Sterad.

Mrtvaški zvon.

*Otožno zvon doni,
mrtvaško pesem poje:
ne bo ga več — ne bo,
končal je težke boje . . .*

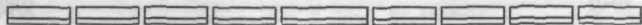
Nedin Sterad.

Polnoč.

*Polnočni mir,
vse tiho spava —
le skovir
moj svetli hram
še obletava . . .*

Nedin Sterad.

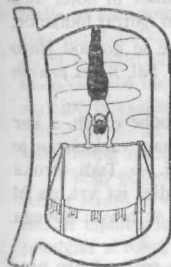
Bob in Tedi, dva neugnanca.

Po John Habbertonovi knjigi „Helenina otročička“ po svoje pripoveduje
dr. Ivo Šorli.

(Dalje.)

X. poglavje.

BOB IŠČE UJCA.

rugl dan je bila nedelja. Gospod Haro je imel že staro navado, da je šel ob sobotah zvečer kaki dve uri pozneje spat nego navadno; zato pa jo je v nedeljo jutraj za toliko dlje potegnil. Ker je bil sinoči vrata v otroško sobo z novim ključem lepo zaklenil, je toliko bolj brez skrbi čital in šele popolnoči ugasnil luč.

Spal je torej še jako trdno, in vsaka malenkost bi ga ne bila zbudila. Toda stvar, ki mu je zdajci priletela v nos, ga je udarila s tako silo, da se je hipoma popolnoma predramil. Pobral je ono reč, ki je bila obležala zraven njegove glave, in jo takoj spoznal za Tedijevo »žato pučico«. Bobova je bila namreč vendar za spoznanje bolj snažna, in po tem jo je bilo mogoče ločiti od Tedijeve.

Gospod Haro je poslušal. Tam zadaj v otroški sobi je slišal glasan prepir. In vrata — vrata so bila na stežaj odprta! In njegovo okno tudi! Kako je bilo to mogoče?

»Kdo mi je vrgel to v nos?« je srdito vprašal.

Molk. Zato je ponovil vprašanje še bolj glasno.

»Izvoliš, ujec?« se je jako vljudno oglasil Bob.

»Ti bom že dal, izvoliš! Kdo mi je vrgel to cunj v nos?« je odločno zahteval gospod Haro.

»Nihče!« je menil Bob.

»Tako? Nihče? Kdo je to storil, Tedi?«

»Bob stoji!« je pojasnil Tedi.

»To ni res!« je ugovarjal Bob. »Tedi je meni potisnil svojo pupico v usta, jaz sem jo pa brcnil — ne vem, kam je potem zletela...«

»Zdaj menda veš, cigan!« se je srdil ujec. »Toda to mi še povejta, kdo je odprl vrata?«

»Jaz, ujec Haro!« je nedolžno povedal Bob

Gospod Haro je hotel vedeti, kako; in po precej dolgem obotavljanju je Bob razložil: Ko se je zbudil, se je hotel iti k njemu posrčkat. Tu pa je našel vrata zaprta. Pa je zlezal skozi okno in čez kuhinjsko streho...

»Čez kuhinjsko streho? Kaj pa, če bi bil dol padel, nesrečni otrok!« se je prestrašil ujec.

Pa da ni, je menil Bob. In potem je nedolžno povzel, kako se je skobacal čez ujevo okno in prišel k njegovi postelji. Ko je videl, da ujec še spi, in je tudi slišal, da ga je Tedi klical, je odklenil vrata in je šel Tedijsa malo nabit, zakaj ne spi.

»Torej bo treba tudi okna zapirati, zdaj sredi poletja!« je vzdihnil gospod Haro.

No, v tem hipu sta mu nečaka predlagala, da bi smela k njemu na posteljo. »Pojdemo se Indijance!« je obljubljal Bob, kakor bi hotel ujca s tem podkupiti. S papačkom da se gredo vsako nedeljo zjutraj Indijance.

Na spanje itak zopet ni bilo več misliti. In ker se je gospod Haro bal, da se drugače začneta dreti, a se je tega še bolj bal, nego pravihi Indijancev, je privolil.

Videl je že precej divjakov, čital razne krvave zgodbe o njih, a kar je zdaj doživel, ni bilo nič proti temu. Ves potan, upehan, razkuštran je planil končno iz postelje in se je začel naglo oblačiti. — Tudi otroka sta hotela vstati. Poklical je zato Reziko, sam pa je odšel na vrt, da bi se lotil priprav za nov šopek za gospodično Silvijo, to se pravi: novega pregleda, koliko res žlahtnih cvetic je še ostalo.

Kmalu sta prišla tudi otroka dol, in čas do zajtrka so še dobro prebili. Mala dva sta sicer nekaj omenila, da pojedeta z ujem danes tudi v cerkev; a ko jima je odrekel, tudi nista bila videti Bog ve kako žalostna. Gospod Haro bi ju bil sicer rad vzel s seboj, a bal se je, da mu še tam napravita kako tako.

Po zajtrku so šli na daljši izprehod. Otroka sta bila vsa srečna, ko je ujec v gozdičku ubil modrasa, in še bolj, ker jima je moral dati vsakemu polovico svoje lepe črne palice, ki se je bila pri tem čez sredo prelomila.

Ko je Bob zase in za bratca še slovesno obljubil, da med božjo službo ne napravita nobene hudobije, je gospod Haro zadovoljen odšel proti cerkvi. Jako se je veselil, da pride skoro gotovo tudi gospodična Sil-

vija in da ji še lahko ustno razloži, kako je bilo prazapprav z ono škatlo včeraj.

Cerkev je bila še precej prazna, ko je prišel. Tudi gospodične in njene matere še ni bilo. No, vedel je, da služba božja že v desetih minutah prične, zato se je odpravil proti gosposkim sedežem pred oltarjem. — Tam se je hipoma ustavil. Znano mu je sicer bilo, da je svakov stol na levi strani, a žalibog si ni bil zapomnil, prav kateri. »Najbrže bo ta graščinski, ki je največji,« si je mislil in šel v tega.

Cerkev se je zdaj naglo polnila. Tudi gospodična Silvija in njena gospa mama sta prišli takoj nato. Malo začudeni sta ga pogledali, mu nalahko cdzdravili, kakor se v hiši božji spodobi, potem pa stopili v — njegov stol. »Joj!« se je prestrašil. »Torej sem res zamenjal in zašel v njunega namesto v našega!« No, zdaj ni mogel več popraviti; stisnil se je samo — čim bolj je mogel — v svoj kotiček, a od sile neprijetno mu je bilo vse eno. Imeli ga bosta za vsiljivca ali pa za nerodneža, si je očital.

Služba božja je pričela s pridigo. Ta je trajala veliko bolj dolgo, nego je bil navajen v mestu. Toda gospod župnik je govoril tako lepo, da ga je z veliko pazljivostjo poslušal. — Da, niti na to ni pazil, da je začelo po cerkvi nenadoma nekaj čudno šumeti. Šele ko so se obrnili vsi ljudje in tudi gospodična Silvija tja dol proti vratom, in se je začela tudi gospodu župniku beseda nekaj trgati, je pogledal. Ustrašil se je tako, da bi bil najrajši, če bi ga bila zemlja namah požrla. O, ali ni bilo tisto malo človeče tam doli, ki je prihajalo bliže in bliže, pri vsakem stolu postajajoč in vsakega posameznega človeka ogledujoč, vse umazano in razcefedrano — ali ni bilo to grozno človeče do pičice podobno njegovemu ljubljenemu nečaku, gospodu Bobu? ...

Ubogi gospod Haro je povesil glavo in jo je skril z obema rokama. Ali od strani je vse eno videl, da se je gospodu župniku obraz jako stemnil. In hipoma je opazil, kako je duhovni gospod malemu raziskovalcu pomignil z roko, češ, naj se spravi naprej ali nazaj.

»Ujca iščem. Saj je rekel, da gre sem — ujec Haro!« so pojasnili gospod Bob zbranim vernikom in njihovemu dušnemu pastirju z jako razločnim glasom. — Gospod župnik je zdaj molče pokazal naravnost na obupanega ujca in zopet odločno pomignil, naj gospod nečak čim prej izgine s srede cerkve.

»Oha, tam je!« je zadovoljno pokimal prijazni posetnik in je zdirjal čez še ostali del cerkve pred oltar. — Gospod Haro je že nameril skrčeno pest proti nečakovim rebrom; a tu je gospodična Silvija pritepenca naglo potegnila k sebi, ga poljubila na umazano čelo in mu takoj dala svojo krasno molitveno knjižico v črne roke. Bob ji je prijateljsko pokimal, je obrnil bukvice tako, da so stale črke na glavi, in se vtopil v čitanje. Videlo se je tudi, da gre čitanje narobe veliko hitreje; zakaj Bob je v nekoliko minutah prebral knjigo najmanj desetkrat od začetka do konca

in od konca do začetka. Potem se je hotel z gospodično na glas pomenkovati, a ona mu je menda pojasnila, da ta judovska šega po krščanskih cerkvah še ni splošno uvedena. Tudi kazanje njegovih pevskih zmožnosti mu je bilo treba pozneje, ko je vsa cerkev zapela, zabraniti, ker jo je urezal čisto po svoje.

Gospod Haro se je iz vsega srca oddahnil, ko je bilo sveto opravilo končano. Zunaj pred cerkvijo je hotel potem skrunilca svetih krajev pošteno ošteti; toda mali nesramnež se je menda čutil pod zaščito gospodične Silvije popolnoma varnega in je izjavil, da se bo — drl, če ga bo ujec kregal.

»No, da, pustite ga na miru!« je prigovarjala tudi gospodična. »Kaj pa on ve, da je napravil kaj slabega?«

»O, dobro ve, falot!« se je hudoval gospod Haro. »In kako se le drzne, priti tak v cerkev! Zakaj se nisi vsaj preoblekel prej?« je strogo vprašal nečaka.

»Kako pa, če sem Reziki le ušel?« je menil malček in je pogledal stricu tako nedolžno v oči, da so se morali vsi zasmiejati.

»Tega bi se pa res nikdar ne naveličala!« je vzkliknila gospodična. »Čuj, Bob!« je rekla potem. »Prosi ujca, da privede jutri tebe in bratca k nam!«

Gospod Haro se je vesel priklonil in se presrečno zahvalil za povabilo.

»Samo odgovornosti za ta dva divjaka ne prevzamem nobene. Sami si boste morali pripisati posledice, gospodična, če se kaj zgodi!« se je zasmejal.

»Več ko se zgodi, več bo smeha!« je ljubeznivo menila gospa mama.

Prijateljsko so se poslovili, in gospod Haro se je napotil z nečakom po najbližji stezi domov. Res ni maral, da vidi kdo Boba takega.

Ta pa je korakal mogočno in slovesno poleg ujca kakor kak raztrgan španski plemič in kakor da se dobro zaveda, komu se ima ujec zahvaliti za prijetno povabilo.

(Dalje.)

Ciprese.

*V tajnem nemiru
duša trepeče,
tiho cipresam
vzdihe šepeče.*

*Tožne ciprese
vse zadržijo,
z dušo nemirno
žalost delijo . . .*

Nedín Sterad.

LADISLAV OGOREK:

Jakob Dimnik.

Ob šestdesetletnici njegovega rojstva.

ljubljska okolica! ... Bele vasi, zeleno polje, dehteči vrtovi — hej, prelepa slovenska zemljica! Pozdravljena od vsega srca! Kolikokrat sem potoval po tvojih ravnih cestah, dobra volja v duši, mladost v srcu! In večje kakor svet do silnih naših gorá na obzorju ponosne, vesele nade z menoj, smeli načrti pred jasnimi pogledi! Pozdravljena, pozdravljena, davno odbegla leta, vsa v solnčno luč potopljena! Zdaj šele vem, zdaj šele znam, kako lepo je bilo tisto potovanje ...

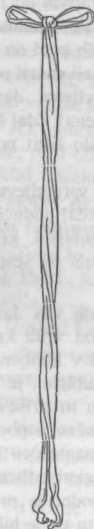
Ah, da! ... Dostikrat mi je bil spremljevalec prijatelj in tovariš Jakob Dimnik, sedaj nadučitelj in voditelj I. mestne šestrazredne deške ljudske šole v Ljubljani, ki ga imam živo pred očmi sedaj, ko mu pišem te vrstice v spomin ob šestdesetletnici njegovega rojstva.

In tam v prejasni, zelenopisani Ljubljanski okolici stoji vas Jarše, kjer je bil Jakob Dimnik rojen dne 3. avgusta 1856. leta od vrlih kmetiških staršev, ki so živahnega, radoznalega fantiča poslali v ljubljanske šole. In tukaj, v središču slovenske zemlje, v naši beli Ljubljani, je dovršil Dimnik leta 1879. učiteljišče ter se je v krogu svojih tovarišev in prijateljev navdušil za svoj bodoči učiteljski poklic. Izpit učne usposobljenosti je napravil leta 1883., stalno pa je bil kot učitelj nameščen leta 1885. Prva leta svojega uspešnega in vnetega, s premnogimi odličnimi uspehi venčanega učiteljevanja je prebil v Postojni, od koder je prišel za učitelja na II. mestno deško ljudsko šolo v Ljubljani, od tu pa je bil na sedanje svoje službeno mesto imenovan pred petnajstimi leti.

In v Ljubljani razvija tako v šoli kakor tudi izven nje najlepšo delavnost ves čas do današnjega dne, ko se more še vedno veseliti popolne dušne in telesne čilosti. Zaupanje stanovskih tovarišev in ljubljanskih meščanov ga je poklicalo in postavilo na premnoga častna in odlična mesta, kjer Dimnik to zaupanje v polni meri opravičuje z neumorno delavnostjo. Ni treba, da bi navajali vsa ta mesta; predolga vrsta jih je. Omenimo naj samo, da deluje s posebno ljubeznijo kot blagajnik v odboru »Društva za zgradbo Učiteljskega konvikta« od njega ustanovitve (leta 1895.). To društvo ima namen, da postavi v Ljubljani dom, kjer naj bi bivali in se vzgajali učiteljski otroci, zlasti učiteljske sirote. In le Dimnikovemu modremu gospodarstvu se moramo zahvaliti, da šteje imetje tega človekoljubnega društva že nad 100.000 K. Občinski svétnik deželnega stolnega mesta Ljubljane je Dimnik nepretrgano že od leta 1896.

V tej lastnosti je vedno deloval in skrbel za razvoj in napredek Ljubljane, zlasti njenega šolstva.

Ime Jakoba Dimnika ni tuje našim bralcem. Od prvega letnika naprej je ves čas zvesto podpiral naš list in skrbel po svojih najboljših močeh za njegovo napredovanje, priporočajoč ga v širokem krogu svojih

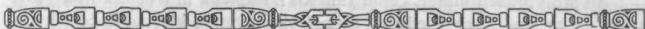
J. Dimnik

znancev in prijateljev. Zato izpolnjuje »Zvonček« le svojo dolžnost, da se danes spominja svojega sotrudnika in prijatelja!

Dimnik je začel pisateljčevati že kot mlad učitelj leta 1879. Predvsem je služil s svojim spretnim peresom raznim učiteljskim listom, ki je nekatere od njih tudi sam urejeval. Dopisoval je in dopisuje pa tudi drugim

neučiteljskim listom, koder se posebno zavzema za napredek šolstva in za pravice učiteljskega stanu. Izdal je tudi nekaj samostojnih del, n. pr.: Domača vzgoja, Avstrijski junaki, Slavoj in Ljudmila, Pripovedke iz avstrijske zgodovine. — Profesor dr. Karel Glas er obširno govori o Dimnikovem pisateljskem delovanju v IV. delu (str. 310 in 311) svoje »Zgodovine slovenskega slovstva«.

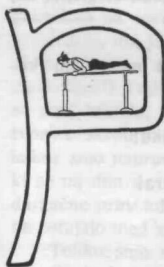
Kakor je Dimnik lepo vzgojil svoje otroke, tako skrbno, ljubeče in očetovsko skrbi tudi za pouk in vzgojo sebi in svojemu zavodu izročene mladine. O njem pač lahko trdimo, da je učitelj z dušo in telesom, ki mu je bolj kakor vse drugo na srcu blaginja in sreča slovenske mladine! Na tisoče je učencev, ki so izšli iz njegove šole in ki danes zavzemajo odlična mesta in službe širom naše domovine, a ki so vsi svojemu ljubeznivemu učitelju in vzgojevalcu ohranili najhvaležnejši spomin! Vsem tem se pridružujemo tudi mi, želeč Jakobu Dimniku ob šestdesetletnem slavu njegovega rojstva še obilo srečnih in zdravih let! — Slovenski narod uživa sadove njegovega dela. Ta zavest mu bodi plačilo in odlika!

STRIC PAVEL:

Z delom se učimo.

(Dalje.)

oizkusi V:

- a) Pregrizni pšenično (rženo) zrno in opazuj različno barvo ob robu in v sredini!
- b) Zveči zrelo žitno zrno in opazuj pri tem nastalo lepljivo snov!
- c) Glej, kako mesi mati kruh in opazuj: katere snovi vzame; kaj pridene; kako gnete testo; kaj napravi z zgnjetenim testom; kako testo shaja!
- č) Kako se napravi iz testa hleb in kako se daje v peč?

d) Kako se testo v peči izpremeni?

Ne neobhodno potrebni, pa primerni so še naslednji poizkusi, ker se bomo pri odgovorih ozirali nanje:

1. Napolni ozek kozarec z vodo, stresi vanj malo moke ter to dobro premešaj; nato prilij nekoliko jodove raztopine!

2. Zmešaj pšenično moko z malo vode, da dobiš gosto tvarino! To razredči z vodo ter daj na tanko cunjico, ki si jo razprostrl nad praznim kozarcem! S tem, kar ti ostane na cunjici, zlepi dva papirna listka!

3. Primeri uspehe teh dveh poizkusov s podobnimi poizkusi pod L! Kaj sklepaš iz tega?

Odgovork poizkusom IV.:

Ko smo govorili o poizkusih III., smo dognali, da smo pustili v kozarcu tekočino, v kateri je bil alkohol. Za nekaj dni smo zapazili na tekočini belkaste pene, tekočina sama pa nam je zadišala kislo. Pene so se sčasoma zgostile ter napravile na vrhu kisov klobuk, pod tem pa smo našli pravi pravcati kis ali očet.

Kako se je to zgodilo?

Alkoholovita tekočina je stala v odprti posodi na toplem zraku, iz katerega je prinesla očetna glivica, ki se nahaja tudi v zraku, kisik; na tekočini se je glivica hitro razmnožila ter dovajala tekočini vedno več kisika, tako da se je napravila očetna kislina — ali kakor pravimo: tekočina se je skisala. Da se lahko kako snov skiše (kaj vse se lahko?), je treba: 1. alkoholovite tekočine z manj kot 10% alkohola, 2. primerne toplote ($12-36^{\circ}\text{C}$), 3. pristopa zraka in z njim kisika, 4. prisotnosti očetne glivice. Na ta način dobivamo vinski in sadni (tudi pivovi) kis, rabi se pa tudi očetna kislina, zmešana z vodo.

Ali ste vprašali mater, čemu rabi kis? Kaj neda ni treba, ko pa veste sami, da za začimbo jedil ali pa pri vkuhavanju, kjer se hoče ohraniti jestvine užitne dlje časa.

VI. Poizkusi z jajcem:

a) Skuhajte kurje jajce v trdo, ga prerežite podolž ter določite njegove dele!

b) Denite sirovo jajce v kozarec vode, segrejte malo in glejte, kaj se godi na jajcu!

c) Kako barva mati velikonočne pisanke (pirhe)?

č) Kakšna je razlika na notranji strani lupine pri navadnem kuhanem jajcu in pri pisanki?

d) Segrevajte sam beljak!

e) Pustite sam beljak za več dni na odprtem krožniku!

f) Segrevajte sam rumenjak!

g) Položite za nekaj časa v rumenjak košček srebra!

h) Položite za nekaj časa košček srebra v žveplo!

i) Kaj dokazujeta poizkusa g in h?

k) Čemu rabimo jajca?

l) Od katerih živali jih dobivamo?

Posebna poizkusa:

1. Segrevajte nekaj jajčne lupine ter vlijte nanjo kapljico žveplene kisline!

2. Napravite isti poizkus s kosom apnenca!

Odgovori na poizkuse V. o kruhu.

Pri svojih odgovorih se oziramo najprej na poizkuse 1.—3. S primerjanjem s poizkusi I. (pri skrobu) smo dognali, da vsebuje ta moka skrob in da je tudi v njej lep, kakor smo ga našli že pri čistem skrobu.

Opiraje se na opazovanja a—d pa pogovorimo v naslednjem naš najimenitnejši živež — kruh. Medtem ko zbiramo ta svoja opazovanja, še poslušajmo razgovor med očetom in sinom Tončkom.

Oče: »Tonček, odkod dobivamo kruh?«

Tonček: »Mati nam ga speče iz moke.«

Oče: »Kje pa jemlje mati moko?«

Tonček: »Kupi jo pri trgovcu in ta jo dobi pri mlinarju.«

Oče: »Odkod ima moko mlinar?«

Tonček: »Ta zmelje žito v moko.«

Oče: »In kje dobiva mlinar žito?«

Tonček: »Žito zraste na polju.«

Oče: »Da pa zraste, to da Bog v svoji dobrotljivosti. Pošilja nam na njivo toplo solnce in blagodejni dež, da more žito rasti in zoreti. Zato je prav, da se zahvalimo vsak dan ljubemu Bogu in ga prosimo v molitvi z besedami: Daj nam danes naš vsakdanji kruh!« —

Kruh iz moke, moka iz žita — pravi Tonček. Najnavadnejša žita, iz katerih se pri nas napravi moka, so: pšenica, rž, oves in pridenimo še koruzo. Pregriznimo to ali ono žitno zrno, vidimo, da obstoji iz l u p i n e, ki daje pri mletvi o t r o b e in iz m o k e; kolikor bolj proti sredi, tem belejša je ta, in iz sredine pšeničnega zrna dobiva mlinar najbelejšo in najboljšo moko. Če zvečimo zrno, se napravi s slino zgoraj omenjeni l e p, ki je poleg s k r o b a najvažnejše hranilo v kruhu.

Da razumete, zakaj sta ti dve hranili tako važni, je treba, da izpregovorimo na tem mestu sploh besedico o hranitvi. Da opravi stroj svoje delo, mu je treba gonilne moči; ali ga goni človek ali žival, voda ali veter, para ali elektrika. (Poiščite si primere posameznih gonilnih moči sami!) Tudi človeško truplo je tak stroj, ki rabi gonilnih moči. Te so zanj hranila, ki napravljajo v telesu kri in maščobo. Lep je krvno tvorilo, skrob pa tvarja maščobo. V testu se oboje lahko loči po načinu, kakor smo napravili to v 2. poizkusu; v kozarec odteka z vodo skrob, ki se na dnu seseda, lep pa ostane v cunjici. Lep ima to slabo lastnost, da začne prav kmalu gniti — zato je paziti na to, da kruhove drobtinice ne ostajajo med zobmi, ker prehaja od lepa gniloba tudi na te.

Toliko smo morali omeniti izven razgovora o kruhu, k čigar pravljanju prehajamo v naslednjem.

(Dalje.)

Škrjančku.

Škrjanček, veseli moj znanec,
kako mi ljubó žvrgoliš,
ko s prvim se jutranjim žarkom
iz rahlega sna prebudiš!

Tja v jasne mi švigneš višave,
od tamkaj zapoje tvoj glas;
iz spanja prebuja prirodo,
poslušá ga radostna vas.

Jaz tudi vesel te poslušam,
zapijem še pesemco vmes
in lahkega srca najrajši
poskočno zagnal bi se v ples.

Saj moral bi biti brez srca,
da spev me tvoj ne bi prevzel,
da tebe in širne prirode
ne bil bi iz duše vesel!

Leon Poljak

Iz južnih krajev

Tudi jaz!

Že petdeseto leto teče,
odkar sem luč sveta zazrl,
a danes lahko vriskam sreče,
saj sem še zdaj tak dečko vrl,
da cesar me imeti hoče
med tistimi, ki zanj, za dom
korakajo na boje vroče,
pojoč med bojni blisk in grom!
Če res iako naš dobri oče
na tronu habsburškem želi,
naj pa zgodi se, kot on hoče! . . .
Klobuk mi roka zavihiti,
iz grla pesem zadoni:

Na boj za cesarja*
in dom zdaj še mi!
Če brez gospodarja
hram slednji stoji,
naj to nič ne de,
kar treba, storé
doma že slovenske žené!

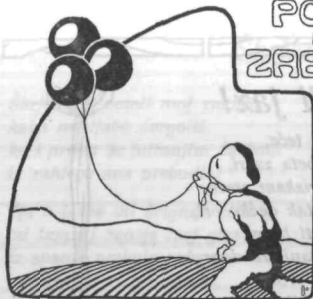
Náš domek predragi
krasan je tako,
da nam ga sovragi
po sili jemljó;
zaman vsa njih kri,
še tukaj smo mi
in naše junaške pesti!

Oj, zbogom, dekleta,
družine solzné!
Oj, zbogom, tla sveta
domače zemljé!
Ko dom bo otet,
se vidimo spet,
pozdravi slovenski nas svet!

Fr. Rojec.

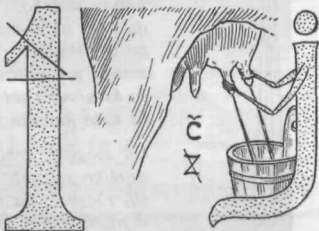
* Kitice so primerne za petje po napevu narodne:
„Zdaj pobič sem star šele osemnajst let“ . . .

POUK IN ZABAVA

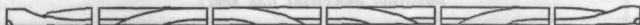

Zastavica v podobah.

Priobčil Vladko Rojec.

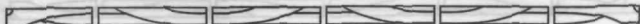

Rešitev in imena rešilcev priobčimo v prihodnji številki.

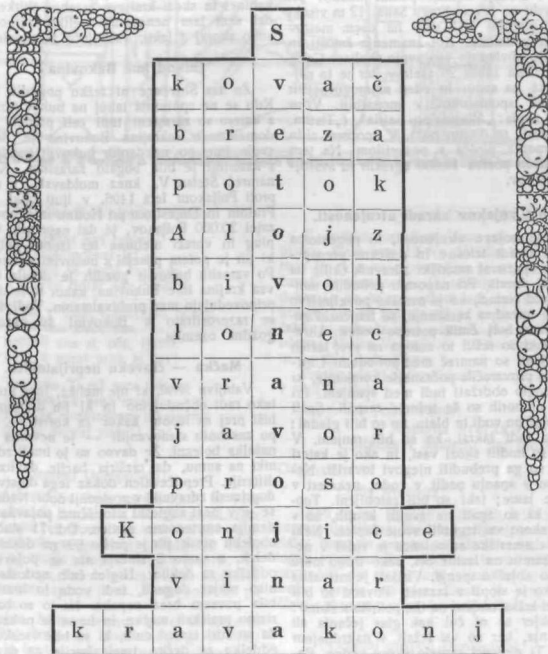
In zadnji glasi ti mi bojo:
Bog čuvaj domovino mojo!

Simon Gregorčič: Znamenje.

Rešitev obeliska v 7. in 8. številki.

Svetovna vojna.

Prav so ga rešili: Marija in Jakica Ganglovi, učenki v Idriji; Tilka in Božena Jelenec v Kandiji pri Novem mestu; Gojmir Jelenc, dijak III. a razr. na L. c. kr. drž. gimnaziji v Ljubljani; Stana Kante v Sežani; Maks Farkaš v Juršincih pri Ptuj; Slavko Pengov, učenec II. razr. na c. kr. vadnici v Ljubljani; Tatjana, Vlasta in Vidka Horvat v Ptuj; Boris Kermavner, dijak v Ljubljani; Demeter Skok v Domžalah; učenci dnevnega zavetišča na IV. mestni deški ljudski šoli v Ljubljani; Vasja, Dani in Melita Pirc v Mariboru; Milena Zorn, učenka I. meščanske šole v Radgoni; Živko Rebec v Kastru; Stana Horvat in Milica Valenčič v Trnovem; Bogomir in Božena Sattler, učenec in učenka v Šmartnem pri Litiji; Emil, Josipina in Vidka Hreščak v Ilirski Bistrici.

Naprej, zastava Slave,
na boj, junaška kri!
Za blagor očetnjave
naj puška govori!

Simon Jenko: Naprej!

Največji križ na svetu.

Največji križ na svetu stoji nad pokopališčem v srednji Galiciji padlih junakov pri Przemyslu na levem bregu Sana. 12 m visoki železno-granitni križ stoji na osem metrov visokem podzidku. Kot znamenje žalosti in odrešenja obvladuje vso svojo okolico. Celokupna višina znaša 26 metrov, ter je to največji križ na svetu in eden najmogočnejših gradbenih spomenikov v monarhiji. Vrh križa je napis: „Mortuis pro patria“. („Tistim, ki so umrli za domovino“). V opornem zidu je mramorna plošča s posvetilom. Na tem pokopališču počiva 16.000 ogrskih in avstrijskih vojakov.

Spanje vojakov zaradi utrujenosti.

Čudne pojave utrujenosti, ki pogostoma nastane zaradi telesne in duševne prenapetosti, je opazoval ameriški zdravnik Crille na francoski fronti. Pri napornih pohodih umikanja pred Nemci, ko je nemško poveljništvo odredilo navadno korakanje, so francoski vojaki veliko bolj čutili potrebo bedeti. Utrujenji vojaki so se rešili to nalogo na svoj lasten način. Spali so namreč med pohodom. Utrujenost je povzročila počasnejše korakanje, ki se je moglo obdržati tudi med spanjem. Pri kratkih odmorih so še trdneje zaspali. Spali so, tavajoč po vodi in blatu, ko so bili gladni; spali so tudi takrat, ko so bili ranjeni. V spanju so hodili skozi vasi, in ako je kateri smrčal, so ga prebudili njegovi tovariši. Nekateri so v spanju padli v vodo, nekateri v globoke jame; taki so bili zarobljeni. Topničarji, ki so spali na svojih konjih, so v spanju skoro vsi izgubili svoje čepice. Neki zdravnik ameriške ambulance je videl v nekem lazaretu na lastne oči, kako trdno more biti tako vojaško spanje. Vladala je mrtvaška tišina, ko je stopil v lazaret. Povsod so bili položeni težko ranjeni na tla, pokrita s slamo; toda nikjer se ni čul kak glas ječanja ali zdihovanja, ker so vsi ležali v najtrdnem spanju. Ti ranjenci sanjajo skoro vedno. Bašejo puške, čujejo eksplozije granat in drvo v boj na bajonete.

Največja knjiga na svetu.

Knjiga izredne velikosti se nahaja v angleškem muzeju. Visoka je 175 cm in skoraj toliko je tudi njena širjava. Kakor je nenavadna njena obsežnost, tako je tudi njena vsebina posebnost svoje vrste, zakaj sestavljena je iz fino izdelanih nizozemskih zemljevidov iz časa kraljev stuartskega rodu. Rečena knjiga je vezana v rdeče usnje, platnice pa so okrašene s tremi močnimi, pozlačenimi zaponkami. Na naslovnem listu so bogati okrasji, izvedeni z ročno risbo. Zgodovina te čudne knjige je jako zanimiva. Bila je namreč podarjena angleškemu kralju Karlu II., ko je leta 1660. odhajal iz svojega prognanstva na Nizozemskem, da bi zopet zasedel svoj prestol na Angleškem. John Evelyn piše

v svojem dnevniku dne 1. listopada 1660. l.: „Z nekaterimi svojimi sorodniki sem posetil kraljevi grad, da bi jih povedel skozi kraljev kabinet in skozi kraljeve zasebne zbirke. Videl sem tam nenavadno veliko knjigo, visoko skoraj 4 lakti, vsebujočo zemljevide.“

Odkod ime Bukovina?

Za nas Slovence ni težko pogoditi tega. Kdo se ne spominja takoj na bukev (drevo), s katero so zarasteni tudi celi predeli naše domovine? Pokrajina Bukovina je dobila svoje ime po nekdanjih bukovih gozdovih, s katerimi je bila bogato zarastena. Ko je namreč Štefan V., knez moldavski, v vojni proti Poljakom leta 1496. v ljuti bitki med Prutom in Dnjestrom pri Hofinu in Črnovicih zajel 20.000 Poljakov, je dal napraviti velik plug in vpreči ujetnike ter izorati poljane, ki jih je potem posejal z bukovim semenom. Po vzraslih bukovih gozdih je dobila tedaj vsa krajina ime Bukovina, kakor to še danes pripovedujejo med prebivalstvom. Tudi danes se razprostirajo v Bukovini še ogromna gozdna ozemlja.

Mačka — človeku neprijateljica.

Vabljava žival, ki nje mehke, lepe kretnje tako radi občudujemo in ki jih držimo pri hiši prej za lepoto kakor za korist — vsaj po zasebnih stanovanjih — je nevarna prenašalka bolezni. Že davno so jo imeli zdravniki na sumu, da razširja bacile davice ali difterije. Prepričevalen dokaz tega dejstva so doprinesli zdravniki v poslednji dobi. Nedavno se je v neki angleški sirotišnici pojavila epidemija smrtonosne davice. Od 71 slučajev obolelih otrok jih je prišlo 69 na deški oddelek, a samo 2 slučaja sta se pojavila v oddelku za deklice. Higieničnih nedostatkov niso nikjer dognali, tudi voda in hrana je bila povsem brez napake. Na to so bakterialno preiskali mačke, in tu se je pokazalo, da so štiri izmed njih, ki so bile vseskozi v oddelku za dečke, imele bacile za davico. Te mačke so usmrtili, in epidemija je v kratkem času ponehala.

Kura — rešilka.

Na severnem bojišču je bil ranjen nemški narednik. Tovariši so ga videli, kako se je splazil na stran, a na pomoč mu niso mogli priti, ker so Rusi vsakega ustrelili, kdor se je prikazal. Šele čez teden dni so mogli iti gledat, kaj je z narednikom. Seveda so mislili, da ga dobe mrtvega, a na svoje začudenje so ga našli še živega. Pokazal jim je belo kuro, ki je sedela v njegovi bližini, in je rekel: „Ta je moja rešilka!“ Pozneje je povedal, da je bil že pripravljen na smrt, ko je prišla kura in si tik njega napravila gnezdo. Ko je bila zlegla jajce, je odšla. Sedem dni in sedem noči je narednik ležal na istem mestu, in vsako jutro je prišla kura ter mu zlegla jajce.

Kotičkarji svojemu cesarju.

Živi, cesar naš premili!
Šestinosemdeset let —
v venec se skrbi in truda
k dnevu družī dan neštēt!

Toda v vseh vladarskih poslih
zabil nisi dece nas,
najbolj nas si, oče, ljubil,
čutil z nami vsak si čas!

Vsi smo Ti od srca vdani,
ljubimo Te brez mej!
Bog Te z zdravjem blagoslovi
in naj skoraj mir Ti da!

*

Gospod Doropoljski!

Najprvo Vas lepo pozdravljam in Vam naznanjam, da hodim že v šesti razred. Star sem trinajst let. Pouk ima naš razred v stanovanju bivšega gospoda nadučitelja. Nižji razredi pa imajo pouk v drugih lokalih. To pa zaradi tega, ker je sedaj vojna. Polovico tedna imamo zjutraj pouk, drugo polovico pa popoldne.

Vojna, že beseda sama pove, da more to biti nekaj strašnega, stori mnogo gorja. Naši očetje in bratje stoje na braniku domovine. Ker jih pa ni doma, da bi obdelovali polje, moramo mi to storiti, kar je v naših močeh in zmožnostih. Sedaj je bilo podpisati IV. vojno posojilo. Tudi jaz sem dal mal dar, namreč 20 h, podpisal bi pa več, pa nisem imel. Tako mora biti vsak pripravljen žrtvovati življenje za domovino in cesarja.

Pričakajoč dovoljnega odgovora, Vas po zdravlja Vaš vdani

Viktor Kristan,
učenec VI. razr. v Spodnji Šiški.

Odgovor:

Ljubi Viktor!

Tvoje lepo pismo priobčujem z veseljem, saj mi priča, da imaš vrlega gospoda učitelja, ki zna dosežati tako lepe uspehe v vzgoji domoljubja in v pouku slovenskega jezika.

*

Cenjeni gospod Doropoljski!

Z velikim veseljem Vam pišem prvikrat pismo. Stara sem 12 let. V šolo hodim jako rada in se z veseljem učim pisati, čitati, računati in veronauka. G. učitelj nam je jako dober in ga imamo otroci radi, ker nam daje knjige, izmed katerih mi je najljubši „Zvonček“, ki prinaša lepe povesti. Najrajša imam učenke Miciko Verbučevo, Liziko Gregorčevo in Lenčko Sedovškovo.

Prosim, da bi potisnili tudi to moje pisemce v svoj kotiček.

Lepo Vas pozdravljam!

Antonija Atelškova,
učenka v Šmihelu, nad Mozirjem.

Odgovor:

Ljuba Antonija!

Lepo je to, ako že v mladih letih sklepamo prijateljstva. Resničen prijatelj je vreden zlata. Nanj se smemo zanašati v vseh nadlogah in potrebah; ako nam je res prijatelj, nam stoji ob strani tudi takrat, kadar se je sreča obrnila od nas. Znan je pregovor: Zlato spoznamo v ognju, prijatelja v nesreči.

*

Cenjeni gospod Doropoljski!

Jako se razveselim, ko zapazim nekega dne, prebravši „Zvončka“, odgovor.

Ker sem sklenila, da Vam pišem iz Maribora, ne smem tudi te obljube pozabiti. Ker sem bila zaradi nastale bolezni črnih koz samo 3 mesece v Mariboru, Vam naj vsaj nekaj popišem. V Mariboru mi je bilo jako všeč, ker človek vedno kaj novega vidi. Takoj prvi dan, ko pridem v Maribor, vidim našega prestolonaslednika Karla Franca Jožefa v spremstvu nadvojvode Jevgena in več drugih gospodov. Bila sem tudi večkrat v gledališču, kjer sem videla lepe igre. Vse to sem si dobro zapomnila. Sedaj ostanem za to leto doma, drugo leto pa pojdem jaz in sestra v šole. Končujem in prosim, da natisnete tudi to moje pismo v svoj kotiček ter Vas presrečno pozdravljam in ostajam vedno hvaležna

Mici Druškovičeva
v Kozjem.

Odgovor:

Ljuba Mici!

Znamenite, izredne stvari in osebe se človeku globoko, neizbrisno začrtajo v spomin. Še na stare dni pomnimo, kar nam je mladost prinesla in pokazala posebnega. Tako so se tudi Tebi vtisnili v spomin obrazi visokih oseb, ki si jih videla v Mariboru in ki imajo sedaj usodo naše domovine v svojih rokah. Malokdo mojih kottičkarjev je učal tako redko priliko, da bi videl naše vojskovodje in obličja v obličje. — Da ustreže njih radoznost, je „Zvonček“ že objavil njihove podobe.

Cenjeni gospod Doropoljski !

Že večkrat sem čital lepa pismenca raznih učencev v „Zvončku“, ki ga dobivamo v šoli od gospoda učitelja. Komaj čakam na njega, kadar pride. Hodim v petrazredno šolo v Rušah. Učim se precej dobro. Najbolj me veseli risanje. Prosim, blagovolite to pismence in risbico tatisniti v „Zvončku“.

Srčno Vas pozdravlja

Radislav Hlebec,
učenec V. r. II. odd. v Rušah.

Odgovor:

R. HIEBEC. RUŠE.

Ljubi Radislav !

Rad ustregam Tvoji prošnji in prijavljam Tvoje pismo s poslano risbico vred. Gotovo predstavlja podoba del Ruš, ki si jim vrhu zvonika pripel štiriperesno deteljico — znamenje sreče! Pa naj rosi prijazna sreča vedno svoje blagoslov nad domačo Tvojo vas, nad Tebe in nad vsa slovenski svet!

Cenjeni gospod Doropoljski !

V „Zvončku“ sem čital pisemca, ki Vam jih pišejo učenci raznih šol. Namenil sem se tudi jaz Vam pisati. Hodim v šolo v Rušah. Jako rad čitam „Zvonček“. Dobivam ga v šoli. Komaj čakam, da ga g. učitelj prinese v šolo. Posebno rad čitam pisma učencev. Prosim, dovolite natisniti to pismo v svoj kotiček.

Srčno Vas pozdravlja

Alojzij Stanz,
učenec V. razr. II. odd. v Rušah.

Odgovor:

Ljubi Alojzij!

Pač lahko si hvaležen svojemu gospodu učitelju, ki ti napraviša z „Zvončkom“ redno toliko veselja. Lepa lastnost je hvaležnost z besedami. Še lepša je hvaležnost v dejanju. In to zadnjo moraš izkazovati tako, da boš vedno živel in delal po naukih, ki ti jih daje „Zvonček“ in Tvoj gospod učitelj.

Dragi gospod !

Pišem Vam drugo pismo. Prvič nisem dobil odgovora. Ljubi oče mi je umrl pred 13. l. v Kranju. Povožil ga je vlak. Pokopan je v Ljubljani. Mati gospodinji doma. Imam eno sestro in enega brata. Ko dovršim šesti razred, pojdem v realko. Gospod Ivan Petrič me uči in pripravlja, da bom naredil izpit. Imam ga jako rad.

S spoštovanjem

Stanko Jesih,
učenec VI. razreda v Spodnji Šiški.

Odgovor:

Liubi Stanko!

Ali se še spominjaš svojega očeta, ki je umrl tako nesrečne smrti? Tvoja mati ima sedaj pač obilo dela in skrbi, toda marljivost in poslušnost otrok ji dela veselje in lajša skrbi. Ali ne?

Popravek.

V skupni, 7. in 8. številki dotiskana Rožčeva igra naj se odselje imenuje: Miklavžev večer in Tončkove sanje. — Naslednje pesniške vrstice naj se v igri tako-le popravijo, in sicer: Stran 17, vrstica 4.: beracke vaske kot grofičice... Str. 41, vrstica 1.: Pogledat pridem, kaj počnete... Str. 41, vrstica 22.: saj tamkaj vsaj ubožec mlad... Str. 42, zadnji vrstici: Če sva ubožna, radi tega — vi pač nič škode ne trpite! — Str. 179, vrstica 3.: To stari bo Miklavž strmel... Malka naj nastopi v I. dejanju v rdeči obleki.

V zadnji številki smo na 189. strani povedali, da je padel na severnem bojišču junške smrti naš sotrudnik Josip Cvelbar, ki se je v našem listu podpisaval Cvetko Gorjančev, ne pa Bogumil Gorenjko, kakor smo zadnjič pomotoma poročali.